

POSTANOWIENIE

Dnia 3 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

po rozpoznaniu w dniu 3 października 2024 r.
na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
sprawy **B. T.** skazanej z art. 278 § 1 k.k. i inne,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanej od wyroku Sądu Okręgowego
w Gliwicach z dnia 8 grudnia 2023 r., sygn. akt VI Ka 1055/23, zmieniającego wyrok
Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 12 czerwca 2023 r., sygn. akt II K
100/23.

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację obrońcy skazanej jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić skazaną od kosztów sądowych za postępowanie kasacyjne.**

[J.J.]

B. T. została oskarżona o popełnienie następujących przestępstw:

I/ z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 2 k.k. polegającego na tym, że w okresie od 25 marca 2022 r. do 22 czerwca 2022 r. w P. , działając wspólnie i w porozumieniu z M. R. , w krótkich odstępach czasu oraz w podobny sposób:

- w dniu 25 marca 2022 r. w sklepie A. dokonała zaboru w celu przywłaszczenia artykułów spożywczych o wartości 130,82 zł na szkodę A. sp. z o.o.;

- w dniu 26 marca 2022 r. w sklepie A. dokonała zaboru w celu przywłaszczenia artykułów spożywczych o wartości 71,80 zł na szkodę A. sp. z o.o.;

- w dniu 30 marca 2022 r. w sklepie A. dokonała zaboru w celu przywłaszczenia artykułów spożywczych o wartości 64,48 zł na szkodę A. sp. z o.o.;

- w dniu 6 kwietnia 2022 r. w sklepie A. dokonała zaboru w celu przywłaszczenia artykułów spożywczych o wartości 27,40 zł na szkodę A. sp. z o.o.;

- w dniu 28 kwietnia 2022 r. w C. w drogerii H. dokonała zaboru w celu przywłaszczenia 1 sztuki kremu L. 50 ml o wartości 399,99 zł na szkodę J. sp. z o.o.;

- w dniu 13 czerwca 2022 r. w sklepie A. dokonała zaboru w celu przywłaszczenia artykułów spożywczych o wartości 393,13 zł na szkodę A. sp. z o.o.;

- w dniu 22 czerwca 2022 r. w sklepie A. dokonała zaboru w celu przywłaszczenia artykułów przemysłowych o wartości 64,89 zł na szkodę A. 1S.A.,

- wyrządzając tym samym straty na łączną kwotę 1.152,51 zł, na szkodę tych pokrzywdzonych.

II/ z art. 278 § 1 k.k. polegającego na tym, że w dniu 4 kwietnia 2022 r. w P. , w C. w drogerii H., działając wspólnie i w porozumieniu z M. R. , dokonała zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci kosmetyków o łącznej wartości 983,47 zł na szkodę J. sp. z o.o.

III/ z art. 278 § 1 k.k. polegającego na tym, że w dniu 3 czerwca 2022 r. w P. , w sklepie I., działając wspólnie i w porozumieniu z M. R. , dokonała zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci artykułów chemicznych i spożywczych o łącznej wartości 615 zł na szkodę T. sp. z o.o.

Na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 12 czerwca 2023 r., sygn. akt II K 100/23, B. T. została uznana za winną:

- popełnienia czynu zarzucanego w punkcie I, wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 2 k.k., przy przyjęciu, że wartość artykułów spożywczych skradzionych w dniu 13.06.2022 r. w P. w sklepie A. wynosiła 254,10 zł, zaś ogólna wartość skradzionych przedmiotów wyniosła 1.013,51 zł - i za to na mocy art. 278 § 1 k.k. wymierzono jej karę 4 miesięcy pozbawienia wolności (ust. 6 wyroku);

- popełnienia czynów zarzucanych w punktach II i III, a wyczerpujących znamiona przestępstw z art. 278 § 1 k.k., przy przyjęciu, że stanowią one ciąg przestępstw z art. 91 § 1 k.k. - i za to na mocy art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzono jej jedną karę 4 miesięcy pozbawienia wolności (ust. 7 wyroku);

Na mocy art. 91 § 2 k.k. Sąd połączył wymierzone oskarżonej B. T. kary pozbawienia wolności i wymierzył jej karę łączną 5 miesięcy pozbawienia wolności (ust. 8). Na mocy art. 46 § 1 k.k. zobowiązał ją solidarnie do naprawienia szkody (wraz z drugą współoskarżoną M. R. , którą także obejmowało niniejsze postępowanie) poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego J. sp. z o.o., kwoty 1.383,46 zł (ust. 9).

Od powyższego wyroku apelację wniosła osobiście oskarżona oraz jej obrońca.

Po rozpoznaniu tych skarg, Sąd Okręgowy w Gliwicach wyrokiem z dnia 8 grudnia 2023 r., sygn. akt VI Ka 1055/23, rozstrzygnął w następujący sposób:

1/ w podpunktach e – h zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- z czynu przypisanego oskarżonej B. T. w pkt. 6 wyeliminował ustalenie, że działała wspólnie i w porozumieniu z M. R. i karę orzeczoną w tym punkcie wobec B. T. obniżył do 3 miesięcy pozbawienia wolności;

- w miejsce czynów przypisanych oskarżonej B. T. w punkcie 7 zaskarżonego wyroku: uznał oskarżoną za winną popełnienia czynu opisanego w pkt. II wyroku, tj. przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. - i za to na mocy art. 278 § 1 k.k. skazał ją na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności; uznał oskarżoną za winną popełnienia czynu opisanego w pkt. III wyroku, tj. wykroczenia z art. 119 § 1 k.w. - i za to na mocy art. 119 § 1 k.w. w zw. z art. 19 k.w. skazał ją na karę aresztu w wymiarze 20 dni;

- uchylił pkt. 8 zaskarżonego wyroku i na mocy art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył wobec oskarżonej B. T. orzeczone jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierzył jej karę łączną 4 miesięcy pozbawienia wolności;

- ustalił, iż obowiązek naprawienia szkody orzeczonej w pkt. 9 obciąża solidarnie oskarżone do kwoty 983,47 zł, a w pozostałym zakresie, tj. w kwocie 399,99 zł ciąży wyłącznie na oskarżonej B. T. ;

2/ w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Sąd orzekł także o kosztach i opłatach sądowych.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanej B. T., który zaskarżył to orzeczenie w całości i zarzucił rażąco obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, to jest:

1/ art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. poprzez:

a/ zaakceptowanie w toku kontroli instancyjnej naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów, a także nierzetelne rozważenie zarzutów apelacji w tym zakresie i uznanie ich na zasadzie arbitralności za chybione;

b/ odmowę nadania wiarygodności wyjaśnieniom B. T. w części, w której nie przyznała się do zarzucanych jej aktem oskarżenia czynów, podczas gdy żaden inny wiarygodny dowód nie świadczy o tym, że skazana dokonała zaboru opisanych w akcie oskarżenia przedmiotów;

b/ wyciąganie wniosków na podstawie tylko części materiału dowodowego i nieprawidłowe zrekonstruowanie stanu faktycznego poprzez przyjęcie za ustalone, iż B. T. włożyła do swojej torby krem marki L. 50 ml oraz kosmetyki w sklepie H. , podczas gdy te okoliczności w żadnej mierze nie wynikały z całokształtu materiału dowodowego, w szczególności z nagrania monitoringu;

c/ zaakceptowanie nieprawidłowej kontroli zeznań świadków, w tym M. B. (kierownika sklepu H.), podczas gdy jej wersja zdarzeń była chwiejna i ewoluowała w toku postępowania, celem pogorszenia sytuacji procesowej skazanej,

- w następstwie czego doszło do niezasadnego utrzymania w mocy zaskarżonego orzeczenia Sądu I instancji, podczas gdy prawidłowa kontrola tego orzeczenia mogłaby doprowadzić do odmiennych ustaleń faktycznych, tj. ustalenia, iż B. T. nie dokonała przestępstw kradzieży sklepowej, co w konsekwencji mogłoby skutkować uniewinnieniem jej od zarzucanych jej czynów.

2/ art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. poprzez niezastosowanie tego przepisu w sytuacji, gdy w sprawie występowały wątpliwości, których nie usunięto w toku postępowania, albowiem nie ustalono przebiegu kradzieży, zapis z monitoringu nie potwierdza, aby B. T. włożyła jakiegokolwiek towar do swojej torby, a nadto nie ustalono jednoznacznie wartości rzekomo skradzionego mienia, a nadto przyjęcie, że oskarżona dokonała kradzieży kremu L. 50 ml wyłącznie na tej podstawie, że obsługa sklepu stwierdziła brak 1 sztuki tego kremu w dniu zdarzenia (choć w pierwszych zeznaniach świadek M. B. wskazywała na brak 2 sztuk), a w rezultacie niepowzięcie przez Sąd I i II instancji jakichkolwiek wątpliwości odnośnie winy B. T. i realizacji przez nią znamion podmiotowych i przedmiotowych przestępstw kradzieży mimo tego, iż na tle zgromadzonego materiału dowodowego wątpliwości te Sądy powinny były powziąć, a następnie dążyć do ich usunięcia, a w braku takiej możliwości rozstrzygnąć je na korzyść skazanej, a czego nie uczyniły, co w efekcie przesądza o naruszeniu nakazu *in dubio pro reo*;

3/ art. 167 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 3 i 5 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k. poprzez:

a/ oddalenie wniosków dowodowych złożonych przez B. T. o przesłuchanie przed Sądem w charakterze świadków pracowników ochrony biorących udział w interwencji z dnia 28 kwietnia 2022 r. w C. w drogerii H. ;

b/ brak ustalenia przez Sąd I instancji wartości skradzionych towarów i oparcie ustaleń w tym zakresie jedynie na zeznaniach pracowników sklepu;

3/ art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. poprzez brak wyczerpującego i odnoszącego się do okoliczności sprawy wyjaśnienia w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, dlaczego zarzuty apelacji w zakresie oceny materiału dowodowego, błędu w ustaleniu stanu faktycznego, a także rażącej niewspółmierności kary, zostały przez Sąd II instancji uznane za całkowicie nieuzasadnione, co w konsekwencji skutkowało przyjęciem za własną ocenę materiału dowodowego oraz podzieleniem błędnych ustaleń dokonanych przez Sąd I instancji w zakresie stanu faktycznego sprawy.

W konkluzji obrońca wniósł o uchylenie wyroków Sądów obu instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji; ewentualnie,

uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu II instancji w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi w postępowaniu odwoławczym.

W odpowiedzi na kasację obrońcy, prokurator Prokuratury Rejonowej w Tarnowskich Górach wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna i to w stopniu oczywistym, o jakim mowa w art. 535 § 3 k.p.k., co uprawniało do jej rozpoznania na posiedzeniu w trybie tego przepisu. Analiza zarzutów kasacyjnych nie wykazała, by w sprawie doszło do rażącego naruszenia prawa, o którym mowa w art. 523 § 1 k.p.k.

W pierwszej kolejności należy podnieść, że nie można uznać, by w niniejszej sprawie doszło do naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i zaniechanie przez Sąd odwoławczy wszechstronnego rozważenia podniesionych przez obrońcę w apelacji zarzutów. Sąd ten bowiem prawidłowo się ustosunkował do wszystkich zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy oskarżonej. Zarówno w świetle prawidłowych ocen wysnutych przez ten Sąd, który już poddał ocenie prezentowaną od początku postępowania karnego linię obrony, a także w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, zarzuty kasacji są całkowicie pozbawione podstaw.

Zdaniem obrońcy, żaden wiarygodny dowód „nie świadczy o tym, że skazana dokonała zaboru opisanych w akcie oskarżenia przedmiotów”. Z taką konstatacją nie można się zgodzić. Sąd I instancji stwierdził między innymi - „Wersji oskarżonej przeczą nie tylko zeznania świadków, ale przede wszystkim zapisy monitoringów, z których jednoznacznie wynika przebieg zdarzeń. Nadto jak wynika z zeznań świadka M. B. , kierownika drogerii H. , sprawdzanie jaki towar zaginął odbywa się na podstawie dokumentów ilościowych oraz zestawienia towaru na półkach”.

Sąd odwoławczy ustosunkował się do podniesionego w apelacji zarzutu naruszenia art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 92 k.p.k., co miałoby nastąpić „poprzez błędną i niezgodną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenę wartości dowodowej i wiarygodności zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego”. Wskazał Sąd, że wyjaśnienia oskarżonej B. T. w zakresie, w jakim kwestionowała dokonanie kradzieży kremu w dniu 28 kwietnia 2022 r. na terenie sklepu H. , stoją w sprzeczności z nagraniem z monitoringu (k. 113), na którym bezspornie widać

oskarżoną, która po uprzednim włożeniu towaru do koszyka przemieszcza się pomiędzy dwa regały, gdzie schyla się, nie będąc widoczna dla kamery. Podkreślił, że zachowanie to odbiegało od typowego postępowania klienta dokonującego zakupów w sklepie, i jako takie, musi być oceniane przez pryzmat innych przypadków kradzieży dokonanych przez oskarżoną, a ujawnionych w tym postępowania, gdzie mechanizm działania polegał właśnie na wkładaniu towarów do koszyka, a następnie przekładaniu ich do toreb w miarę ustronnym miejscu, a następnie opuszczaniu sklepu bez zapłaty. Niewątpliwie, kosmetyki były widoczne w koszyku zakupowym, a następnie zostały ujawnione w torbie oskarżonej. W tej sytuacji samo włożenie do torby towaru nie musiało zostać wykazane na monitoringu, skoro w torbie się on znajdował.

Sąd odwoławczy odniósł się również do zarzutów apelacyjnych dotyczących oceny zeznań świadka M. B. , nagrań z monitoringu oraz do zarzutu nadmiernej surowości kary. Co do oceny zeznań świadka M. B. Sąd odwoławczy podniósł - „Rodzaj skradzionego towaru wskazano w notatce (k. 105), a ponadto w zawiadomieniu i druku straty (k. 106) podpisanym przez pracownicę M. B. , którą, w przeciwieństwie do oskarżonej, karanej powtarzalnie za kradzieże, trudno podejrzewać o działania nieuczciwe. Kwestia przedmiotów, które zostały skradzione w poszczególnych przypadkach, została określona przez pokrzywdzone podmioty i brak jest uprawdopodobnienia, aby dokonano tego nierzetelnie”.

Nie doszło także do naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. poprzez niezastosowanie tego przepisu w sytuacji, gdy (w ocenie skarżącego) w sprawie występowały wątpliwości. Wskazane przez obrońcę okoliczności nie stanowią tak naprawdę wątpliwości, które nie mogły zostać rozstrzygnięte przez Sąd I instancji. Sąd ten przyjął, iż skoro skradzione przedmioty znajdowały się w torbie oskarżonej, a wcześniej w jej koszyku, to doszło do kradzieży. Jest to przecież wniosek logiczny i zgodny z zasadami doświadczenia życiowego. Sąd podniósł w tym zakresie: „Oskarżone w toku postępowania przygotowawczego przyznały się do zarzucanych im czynów i złożyły wyjaśnienia, które korespondują z pozostałym materiałem dowodowym. Natomiast przed sądem, obie oskarżone zmieniły swoje wyjaśnienia twierdząc, że uprzednio były zastraszone, jednak sąd nie uznał ich wyjaśnień w tej części za wiarygodne”. Obrońca więc w tym zarzucie

podważa prawidłowość ustaleń faktycznych przyjętych przez Sąd I instancji. Tymczasem zabór mienia został, tak jak domaga się tego obrońca, w sposób procesowy udowodniony za pomocą wiarygodnych dowodów – inna rzecz, że w sposób odmienny niż oczekiwany przez skarżącego oraz skazaną.

Nie doszło też do naruszenia art. 167 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 3 i 5 k.p.k., bowiem wnioski dowodowe zostały oddalone prawidłowo przez Sąd.

Obrońca w kasacji nie precyzuje, o jakie konkretnie wnioski dowodowe chodziło i przed którym Sądem złożone. Z kolei w apelacji osobistej oskarżona wspomina, że składała wnioski o przegląd zapisu monitoringu i przesłuchanie świadka ze sklepu A. (k. 341) oraz o przesłanie dokumentacji - jednak te dowody zostały przez Sąd przeprowadzone. Wnioski dowodowe obrońcy oskarżonej zostały także zrealizowane – Sąd I instancji zwrócił się po stosowne informacje do centrali spółki J. (wniosek k. 268) oraz do A. (k. 269).

Obrońca nie stawia żadnych szczegółowych zarzutów odnoszących się do wartości skradzionego mienia, więc nie sposób obecnie odnieść się bardziej precyzyjnie do takiego zarzutu kasacyjnego. Oskarżona natomiast wskazywała w osobistej apelacji, że w aktach sprawy znajdują się wyrażenia takie jak „Szynka, Kielbasa, Boczek (około 1 kg)”, zauważając, że w takiej sytuacji sklep miał możliwość zawyżenia realnej wartości towarów. Ponadto, jej zdaniem, „dopisano do listy zabranych towarów rzeczy, których zaboru nie dokonała – takie, jak tabletki C. (41,99 zł), chusteczki do prania (17,99 zł), 2 x K. (40 zł), farbę do włosów (50 zł), płyn do higieny intymnej (25 zł): wszystkie te rzeczy zostały zapisane na stronie 33 akt sprawy”. Skazana B. T. uważa w rezultacie, że przypisano jej kradzież produktów, które zaginęły w innych okolicznościach i za sprawą innych niż ona osób.

Co do wysokości strat pokrzywdzonych, to Sąd I instancji stwierdził, że dokonał odmiennej oceny stanu faktycznego w tym zakresie – „gdyż jak wynika z pisma A. Sp. z o.o. (k. 122) wartość artykułów, których zaboru dokonały oskarżone została powiększona o wartość torby na kółkach, której zaboru oskarżone nie dokonały i treść zarzutu również takowej nie obejmowała. Zatem Sąd ustalił wartość artykułów przywłaszczonych w dniu 13 czerwca 2022 r. w P. na kwotę 254,10 zł, a ogólną wartość skradzionych przedmiotów na kwotę 1.013,51 zł”.

Sąd odwoławczy nie podzielił zarzutów apelacji, iż zakres przywłaszczonych przedmiotów był zawyżony. Stwierdził – „Jest poza sporem, że w przypadku tych czynów oskarżone działają wspólnie i w porozumieniu, co widać na nagraniach. Brak jest logicznego wyjaśnienia, dlaczego przedstawiciele sklepów mieliby niesłusznie poszerzać zakres strat w stosunku do rzeczywiście poniesionej szkody”.

Jeśli chodzi o wyliczenia, jakie przedmioty zostały skradzione, to poszczególne kwoty skradzionego towaru jasno wynikają z materiału dowodowego. W zakresie przedmiotów skradzionych w sklepie H. w dniu 28 kwietnia 2024 r., stosowny materiał dowodowy znajduje się na kartach 106-121.

Jasno precyzuje on, że brakowało na stanie sklepu wskazanego kremu, notatkę przygotowała również świadek M. B., a monitoring opisany jest na karcie 114. Zgodnie z tym zapisem oskarżona - „wkłada towar do koszyka, podchodzi między dwa regały, schyla się i prawdopodobnie przekłada towar z koszyka do torby, następnie przemieszcza się po sklepie”. Warto zwrócić również uwagę na pismo pokrzywdzonej spółki J. z karty 283, przesyłającej dodatkowe dokumenty na potwierdzenie tych okoliczności – gdzie potwierdza się, że to dana kobieta dokonała kradzieży tego właśnie kremu. Co do listy skradzionych produktów z karty 33, to lista ta stanowi fragment zeznań świadka A. P. i Sąd I instancji uznał te zeznania za wiarygodne. W drodze kasacji nie ma możliwości podważania wiarygodności zeznań świadka przyjętej przez Sąd. Co do braku przywłaszczenia torby – jasno wynika z „Raportu dotyczącego udaremnienia kradzieży (k. 122), że „Złodziejka spakowała do kilku toreb art. spożywcze i wyszła przez linie kas nie płacąc za nie”. Zeznania w/w świadkowie złożyli również na rozprawie (k. 263-265). Jednak zeznania te nie przedstawiły już tak szczegółowych wyliczeń, świadkowie nie podawali już listy skradzionych konkretnych produktów oraz ich cen. Należy jednak podkreślić, że świadek A. P. odpowiadał na pytanie obrońcy, w jaki sposób dokonano wyceny towaru - („Ten towar, który jest oceniany wagowo, <<około>>, to towar, który nie jest paczkowany w opakowaniach o danej gramaturze, tylko towar, który jest ważony na osobnym dziale przez ekspedientkę, tutaj nie ma możliwości, aby konkretnie określić, jaka była ilość tego towaru z dokładnością co do grama. Przy takim ustalaniu wagi towaru można się pomylić plus minus 10%” k. 264).

Cała argumentacja obrońcy przedstawiona w uzasadnieniu kasacji opiera się na koncepcji, by zeznania pracownicy sklepu M. B. uznać za niewiarygodne, a fakt odnalezienia skradzionych przedmiotów w torbie oskarżonej – za nieistniejący. Taki zabieg nie może zostać uznany za skuteczny. Zarówno Sąd I instancji, jak i Sąd odwoławczy, jasno i prawidłowo wyjaśniały, dlaczego należało uznać dowód w postaci zapisu monitoringu za wiarygodny i opierać na nim ustalenia faktyczne. Przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. wtedy, gdy m.in. stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających tak na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (*por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 2022 r., III KK 98/22, LEX nr 3418063*). Tak też w niniejszej sprawie, Sąd I instancji zgodnie z zasadami wynikającymi z art. 7 k.p.k. ocenił wyjaśnienia obu oskarżonych, a także świadków M. B. oraz A. P., i należycie tę ocenę uzasadnił, wskazując, dlaczego dowody te zasługują albo nie zasługują na wiarę.

Na zakończenie należy zauważyć, że celem kasacji jest wyeliminowanie z obrotu prawnego już prawomocnych orzeczeń dotkniętych poważnymi wadami w postaci bezwzględnych przyczyn odwoławczych lub innych rażących naruszeń prawa o podobnej randze (*por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 21 stycznia 2021 r., II KZ 45/20, LEX nr 3112380; z dnia 30 stycznia 2019 r., V KK 465/18, LEX nr 2621140*). Przypomnieć należy, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia o bardzo rygorystycznych uwarunkowaniach formalnych co do rodzaju i konstrukcji zarzutów kasacyjnych. W żadnym razie nie jest wystarczającym do uwzględnienia kasacji oparcie się przez jej autora na prezentacji własnych ocen materiału dowodowego i własnych wniosków z tych ocen płynących, bez wykazania uchybień – i to rażących – w procedowaniu bądź rozumowaniu sądu odwoławczego, które w dodatku mogły mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Postępowanie kasacyjne nie jest tzw. trzecią instancją, nie służy zatem do inicjowania powtórnej kontroli w zakresie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego ani ponownej kontroli poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych, lecz ma na celu eliminację błędów wynikających z wadliwego w stopniu rażącym zastosowania przepisów prawa materialnego lub procesowego albo związanych z wystąpieniem przesłanek z art. 439 § 1 k.p.k., tj. tzw.

bezwzględnych podstaw odwoławczych (*por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 maja 2021 r., V KK 149/21, LEX nr 3269964; z dnia 27 lipca 2021 r., I KK 121/20, LEX nr 3304206*).

W podsumowaniu tych uwag należy stwierdzić, że nie można było uznać, iż doszło do podniesionych w zarzutach kasacyjnych naruszeń przepisów dotyczących sposobu dokonywania kontroli apelacyjnej. W rezultacie tej oceny zarzuty kasacyjne jawią się jako całkowicie pozbawione podstaw, a więc konieczne było oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

O kosztach sądowych postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k., zwalniając od nich skazaną.

[J.J.]

[ał]